









ავთანდილ დიასამიძესთან და-  
დი ხინის მეგობრობა მაკავშირებ-  
და. უფრო მეტიც - განუზრული  
მეგობრები ვიყავით.

უნიტიერესი ადამიანი იყო.  
იშვიათად მინახავს მისებრ გუ-  
ლიანი, გულუხვი, ვაჟუცი.

ერთი ასეთი შემთხვევა მინდა  
გავიხსნო: გაზეთის რედაქტორი,  
ბატონი შოთა ქურიძე შევებულე-  
ბაში რომ გავიდა, მისა მოვალეო-  
ბის შესრულება ავთოს დაევალა.  
მივადექ ამ ჩემს მაკაცს ლექსე-  
ბით - თუ დამიტეჭდაფ-მეტქი. მაგ-  
ას რა კითხვა უნდა, მომეცი ლე-  
ქსებიო. მივეცი. დაიწყო კითხვა:

„ხვალ ცხრა საათიდან

ოცდაერთ საათამდე  
ვიქები სამსახურში  
და ჩემი სული მექოლება  
დილეგში გამომწყვდეული.  
მე უბედურმა ხორცისათვის  
გავშირე სული...  
ბრძნი პირიქით აკეთებს  
ამას“.

ავთომ ღიმილით გამომხედა  
და მეორე ლექსის კითხვა დაი-  
წყო:

„ადამიანებს  
არ უყვართ ერთმანეთი...“



ამის თქმას მერჩივნა  
დამბარა დაეხალათ ჩემთვის,  
მაგრამ სინამდვილეს  
უცტერ თვალებში  
და სიცრუე არ მქონია  
დღემდე ხელობად“.

აქ ჩაიცინა და მესამე ლექსზე  
გადავიდა:

„სამასი წელი მკლავდნენ  
მორჩინალს,  
სულს მიმღვრევდნენ და

მწარედ მოგვივი,  
ბორკილად მადევს  
ავტონომია,  
დედათბილისო, ამხსენ  
ბოკლო...“.

სხვა, იმ დროისთვის შეუფერ-  
ებელი და მიუღებელი ლექსების  
ჩაკითხვის შემდეგ მეუბრება: - ბი-  
ჭო, გვინია, არ დაგიტებდავ? მე  
თუ მომხსნიან, შეცნ თან მომყვები  
და გაირთო მეტე „ზაბეგალოგებრ-  
ში“ და ყავახანებში ერთადო. ა-  
ღო წითელი კალამი და წაწერა  
ლექსებს - „დაიბეჭდოს შემდევ  
ნომერში“.

იმ დროს ბარტიის აჭარის სა-  
ოლქო კომიტეტის იდეოლოგურ-  
ირ განვითარების გამგის პირვე-  
ლი მოადგილე გახლიდთ.

რა თქმა უნდა, მეორე დღესვე  
დაბეჭდა უცტელა ლექსის. დღემდე  
ჩემთვის გამოუწნობია, წაკითხეს  
თუ არა „ზემდგომებმა“ გაზეთის  
ის ნომერი, და თუ წაკითხეს,  
რატომ „გაბარექს“ უხმაუროდ?

ამ პატარა მოგონებაში კარ-  
გად ჩანს ავთოს მტკიცე ხასიათი-  
ცა და გამბედაობაც.

დაგოთ თეღორამე,  
საქართველოს მწერალთ  
კაგშირის აჭარის  
ორგანიზაციის თაგმჯდომარე

## პველი ბათუმის ერთ-ერთი უკანასკნელი მოჰიკანი

ახლახან გავიგე, ავთანდილ დიასამიძე გარდაცვლილი, კარგი უურ-  
ნალისტი, უთბილესი კაცი და ღირსეული, უკამიტრომისი მოქალაქე, ერთ-  
ერთი რჩეული, ვის გამოც მიყვარდა რედაქტორიში მისვლა, საყავეში ჩამო-  
გდომა და ბასი, კაცი, რომელსაც სიმართლე უდულდა სისხლში, სიყ-  
ვარული - გულში და არ შეექლო სიყალებსა და ორბირბასთან შეგუება.  
მძიმე ავადმყოფობამ მრავალი წლით ჩამოაცილა აქტიურ ცხოვრებას, მა-  
გრამ ვიდრე ცოცხალი იყო, მისი სახით მეტი ბათუმის ერთ-ერთი  
უკანასკნელი მოჰიკანი გვეიმედობდა.

ნათელში განისვენე უფროსო მეგობარო, ნათელო ადამიანო!

გადრი თევზამი,  
პოეტი

## გაზეთ „აჭარის“ თვალისწინი

ასევრ დავიწევ და წავშალე-  
როგორ მინდა, ისე დავწერი, რო-  
გორ იმსაურებდა, ეკადრებოდა -  
ის ხინ გამორჩეული იყო, რაღაც  
სხვანანდ გამორჩეული, ღირსეუ-  
ლი, უზარდ პრიფერისანალი, ახა-  
ზირდა უურნალისტების უდიდესი  
გვითხრა და წაიგითხრა... რო-  
გორ გვითხროდა, როცა წევნი წერ-  
ილები მის ხელში ხვდებოდა. ვი-  
ცოდით, ცუდად არ ჩაერეოდა,  
გასაწორებელს გასწორებდა, და-  
გარიგებდა, გასწავლიდა და თანაც  
ისე, რომ შეცდომის მოორაც აბარ-  
და უშვებდა. საიგენილას პირდა-  
ბირ გვეტად გამოვარდა და, მისე-  
ბურ-ჩელისტებივად, ისე თბილად  
დაელაბარაკებოდა, თითქოს ის არ  
იყო, ცოტა ხინის წინ მჭერება ხმით  
რედაქტორის კელლებს რომ აზან-  
ზარებდა! ამიტომ უცვარდა, უც-  
ვარს და მომავლშიც მეცარება ყვე-  
ლას, ვინც მასთან მუშაობდა კი  
არა, უბრალოდ, თუნდაც იცნო-  
ბდა...

სამნი ვიყავით, კენტადლა და გა-  
რჩი. ისეთი შეგრძენება მაქვს, თით-  
ქოს ხელახლა და გვობლიდი...  
უფალმა გაანათლოს შენი ლა-  
მაზი სული, ჩემია ავთო, ჟეშმარი-  
ტად სეტაკა, ღირსეულო, სამა-  
გალითა ადმინისტრაცია!

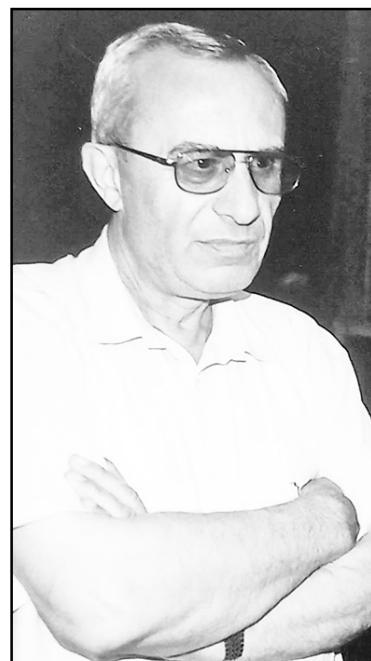
ლერითმა გაძლება მისცეს შენს

საყვარელ ოქსასა და ყველას, ვისაც  
დააკლდი!

უდიდესი სიყვარულითა

და გულისტიგილით,

აგთო გადაჲკორისა



მეტელიდ თუ მოეკიდებოდა - ფინ-  
ტიხით იცემობებდა, სათქმელი პი-  
რი მიახლოდა (ზოგერ სამართ-  
ლებაც), მაგრამ არავის სწყინდა  
და არც შეურაცხულობილ გრძნ-

ებადა... იცნობებარებარა!..

გერ იტანდა, ვინმე საქმეს არა-  
სათხადო მონდომებთით, უპსუხის-

ობადა... მაგრამ ასე მიგმართავდით  
ყოველთვის ერთმანეთი) თანადობა  
ერთხელ მაინც უნახავს და მისი მშ-  
ებრძებულებით დამტკარა!..

გერ იტანდა, ვინმე საქმეს არა-  
სათხადო მონდომებთით, უპსუხის-

ობადა... მაგრამ არავის სწყინდა  
და არც შეურაცხულობილ გრძნ-

ებადა... იცნობებარებარა!..

გერ იტანდა, ვინმე საქმეს არა-  
სათხადო მონდომებთით, უპსუხის-

ობადა... მაგრამ არავის სწყინდა  
და არც შეურაცხულობილ გრძნ-

ებადა... იცნობებარებარა!..

გერ იტანდა, ვინმე საქმეს არა-  
სათხადო მონდომებთით, უპსუხის-

ობადა... მაგრამ არავის სწყინდა  
და არც შეურაცხულობილ გრძნ-

ებადა... იცნობებარებარა!..

გერ იტანდა, ვინმე საქმეს არა-  
სათხადო მონდომებთით, უპსუხის-

ობადა... მაგრამ არავის სწყინდა  
და არც შეურაცხულობილ გრძნ-

ებადა... იცნობებარებარა!..

გერ იტანდა, ვინმე საქმეს არა-  
სათხადო მონდომებთით, უპსუხის-

ობადა... მაგრამ არავის სწყინდა  
და არც შეურაცხულობილ გრძნ-

ებადა... იცნობებარებარა!..

გერ იტანდა, ვინმე საქმეს არა-  
სათხადო მონდომებთით, უპსუხის-

ობადა... მაგრამ არავის სწყინდა  
და არც შეურაცხულობილ გრძნ-

ებადა... იცნობებარებარა!..

გერ იტანდა, ვინმე საქმეს არა-  
სათხადო მონდომებთით, უპსუხის-

ობადა... მაგრამ არავის სწყინდა  
და არც შეურაცხულობილ გრძნ-

ებადა... იცნობებარებარა!..

გერ იტანდა, ვინმე საქმეს არა-  
სათხადო მონდომებთით, უპსუხის-

ობადა... მაგრამ არავის სწყინდა  
და არც შეურაცხულობილ გრძნ-

ებადა... იცნობებარებარა!..

გერ იტანდა, ვინმე საქმეს არა-  
სათხადო მონდომებთით, უპსუხის-

ობადა... მაგრამ არავის სწყინდა  
და არც შეურაცხულობილ გრძნ-

ებადა... იცნობებარებარა!..

გერ იტანდა, ვინმე საქმეს არა-  
სათხადო მონდომებთით, უპსუხის-

ობადა... მაგრამ არავის სწყინდა  
და არც შეურაცხულობილ გრძნ-

ებადა... იცნობებარებარა!..

გერ იტანდა, ვინმე საქმეს არა-  
სათხადო მონდომებთით, უპსუხის-

ობადა... მაგრამ არავის სწყინდა  
და არც შეურაცხულობილ გრძნ-

ებადა... იცნობე





